

“A Catalunya tenim una explosió de talent femení que segur que en els pròxims anys donarà molta guerra amb projectes cada cop més atrevits”

la diferència que nosaltres també ens belluguem en el temps. I és físicament efímera, tot i que perdura en la ficció de la pel·lícula acabada.

Dins del cinema, la direcció d'art és la gran desconeguda, i diria que en certa manera menystinguda. Només es parla del director i el director de fotografia. La contradicció de la nostra feina és justament que no s'ha de percebre, tot ha de semblar natural. Sovint es pensa que el que es veu a la pantalla existeix prèviament, però la realitat és que molts dels espais són creats des de zero.

Com et vas iniciar en el món del cinema?

Doncs per afició, inquietud i moltes ganes de fer coses. Quan vaig començar a interessar-me pel cinema eren els anys de la Transició i estava tot per fer. A Granollers hi havia gent molt inquieta, molt activa: des dels germans Circuns, en Lambert Botey, l'Agustí Coromines, en Jordi Pagès, la Jordina Medalla, en Francesc Ventura, en Sergi Molina i també artistes com en Jordi Benito o el Vicenç Viaplana, amb qui vaig coincidir en una pel·lícula. Segur que me'n deixo molts d'altres, teníem molta inquietud per fer coses, que finalment es va materialitzar en el cinema, de la mà de Televisió de Cardedeu. Vaig fer estudis a l'Escola Massana, curtmetratges amateurs... Amb en Carles Torra i en Donat Putx, entre d'altres, ens vam inventar un festival de curtmetratges, d'una sola edició, a la Casa de Cultura Sant Francesc, i un premi, la Llaborda d'Or –la llamborda era real, l'or no!

I com valores la teva trajectòria fins arribar a estar nominat i guanyar dos premis Gaudí i aquest Goya?

Llarga, feliç i peculiar. Quan vaig començar no hi havia escoles, per tant aprenia treballant. Per circumstàncies, vaig fer de director d'art gairebé des del primer moment, però després de diverses pel·lícules, vaig veure que necessitava aprendre l'ofici de mans d'algú que tingués més coneixements i experiència que jo i vaig començar a treballar d'ajudant de directors d'art reconeguts. En concret, amb Josep Rosell, a qui he considerat sempre el meu mestre. Amb ell vaig aprendre l'ofici, com organitzar bé un equip, com resoldre determinats problemes... I després d'uns anys i pel·lis prou interessants, com *La lengua de las mariposas*, de José Luis Cuerda, i d'altres, vaig reprendre la meua carrera i fins ara, amb moltes hores de feina, de passió i molta dedicació.

Com valores l'evolució del cinema espanyol i la direcció artística en els darrers anys?

Ha fet un canvi molt important. Cada cop hi ha projectes més atrevits i interessants, sobretot els darrers anys, amb l'entrada de les plataformes. Ho demostra

“La contradicció de la nostra feina és justament que no s'ha de percebre, tot ha de semblar natural però la realitat és que molts dels espais són creats des de zero”

© ALBERTO ORTEGA.
Cortesía de l'Academia de Cine

l'èxit que moltes pel·lícules han tingut aquí i també internacionalment. I la direcció d'art ha fet una evolució en paral·lel a la del cinema, no podia ser d'altra manera. Quan jo vaig començar, la indústria gairebé no existia, dedicar-se al cinema era com fer un salt al buit, però hi havia l'energia del postfranquisme que ens empenyia i en poc temps es va anar creant una petita indústria ajudada per les institucions i més endavant per TV3. Ara, el camí està molt preparat, hi ha escoles com l'ESCAC, Bande A Part, la UAB o la Universitat de Vic, que estan formant molts dels nous professionals i la majoria dels equips amb qui treballa. Fins i tot diria que s'ha convertit en un ofici de moda, vivim un moment molt bo professionalment.

I la situació del cinema català?

A Catalunya tenim una explosió de talent femení que segur que en els pròxims anys donarà molta guerra amb projectes cada cop més atrevits, amb noms com Neus Ballús, Belén Funes, Carla Roquet –que acaba de guanyar el Goya– o Clara Simón –que s'ha endut l'Os d'Or a la Berlinale. I és impressionant la proliferació de directors joves com en David Casademunt.

Un altre tema és el cinema fet en català. Necessitem que hi hagi directors i productors que tinguin l'atreviment de rodar projectes en català, de temàtica comercial, avantguardista..., però també cal que hi hagi un suport ferm i decidit de les institucions i de les plataformes. En el moment que algun d'aquests projectes sigui un èxit de públic, el català en el cinema es normalitzarà i parlarem de la pel·lícula independentment de la llengua en què estigui feta, com passa amb la pel·lícula *Otra ronda*, rodada en danès i que està triomfant en tots els festivals, com a millor pel·lícula europea, i també a les cartelleres de tot el món.

Ha sortit Granollers en alguna de les teves pel·lícules? Quin podria ser un bon espai escenogràfic?

A Granollers vaig rodar unes seqüències de *La vida empieza hoy*, de Laura Mañà, en uns interiors de Roca Umbert. Però Granollers podria ser perfectament un escenari cinematogràfic, tot depèn de la història que expliquem.

Quina és la teva relació actual amb Granollers?

Hi tinc una relació molt estreta. Hi conservo família i amics i fins fa tres anys encara hi vivia la meua mare. Encara que per manca de temps no hi vinc gaire, sempre serà el lloc on vaig néixer i on va sorgir la meua inquietud creativa. Des del 76, amb una bona colla d'amics celebrem cada any “El sopar absolut”.

La Pedra de l'Encant és el nostre punt de trobada.